

Dumnezeu ridică judecători – versetul 16

În Judecători 10,16 este o expresie frumoasă despre sentimentele lui Dumnezeu cu privire la poporul Său, atunci când a trebuit să-i dea în mâna dușmanilor Săi. »*El S-a îndurat de suferințele lui Israel*« (textual: »*Sufletul Său a fost îndurerat de nenorocirea lui Israel*«). Ce Dumnezeu, plin de îndurare și milă! Citim ceva asemănător și în versetul 18 din acest capitol. El începe să lucreze la eliberarea poporului Său, și pentru aceasta se folosește de oameni, care Îi slujesc, ca să judece răul. Numele „judecător” spune deja aceasta. Un judecător este cineva care arată răul și îl judecă. El rostește sentința și dă verdictul. Judecătorul nu era o persoană care se ocupa exclusiv cu judecata, care judeca pe oameni, ci în numele poporului era și conducătorul în mărturisirea vinei înaintea lui Dumnezeu și prin aceasta refăcea legătura dintre Dumnezeu și poporul Său. El forma noile legături dintre Domnul și poporul Său.

Pentru noi, care trăim în perioada de timp a Adunării, judecătorul nu este în primul rând o persoană, ci un principiu. Prin aceasta înțeleg: dacă eu prin necredincioșie am devenit sclavul unei patimi, Dumnezeu vrea să mă facă să mă judec singur. El vrea ca eu să judec în mine însumi lucrurile greșite. El trezește în mine dorința de a termina cu păcatul, care s-a ridicat împotriva Domnului și a început să se joace cu mine. Aici este valabil același lucru ca și în cazul dușmanului. Nu este literalmente un dușman, ci o putere, care vrea să se impună. Cunoaștem Efeseni 6, 12: »*Căci noi nu avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în tinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în locurile cerești.*« Faptul că Dumnezeu a ridicat judecători, aceasta vorbește de o trezire care se bazează pe Dumnezeu. Aceasta înseamnă: judecată de sine, la care ajunge cineva după aprecierea corectă a stării de lucruri. Judecata de sine înseamnă să îndreptăm ce este greșit, condamându-l. Prin aceasta Domnul poate să ocupe iarăși locul care I se cuvine în viață. Acolo unde se întâlnește acest duh al judecării de sine, Domnul este cu acest duh smerit; și acest om va avea parte de eliberare. Același lucru este valabil și pentru o comunitate locală de credincioși.

O spirală descendentă – versetele 17-19

Dacă citim aceste versete, ne va cuprinde probabil un sentiment de descurajare și resemnare. Nu este nici un medicament pentru boala acestui popor? Prin necredincioșia poporului, care mereu se repetă, Dumnezeu vrea să ne pună înaintea o oglindă. Noi nu suntem mai buni. Salvarea poporului era în ascultarea de judecător. Atâta timp cât el trăia, adică cât timp el avea autoritatea, totul decurgea bine. Când el a murit, adică când răul nu a mai fost judecat, totul mergea rău. Aceasta înseamnă pentru noi, că noi vom putea să mergem pe calea Domnului și a savurării binecuvântărilor, dacă vom ține carnea din noi (firea pământească) în moarte. Romani 6, 11, în vorbire simbolică, ne oferă unealta prin care putem să trăim în judecata de sine: »*Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru.*«

Noi avem o armă puternică în mâini, și anume Cuvântul lui Dumnezeu. Citim în el, că noi avem dreptul să ne vedem morți față de păcat. Păcatul nu mai are nici un drept asupra mea, deoarece eu mi-am găsit sfârșitul în moartea lui Hristos. »*Omul nostru vechi*«, ceea ce eu sunt de la natură, »*a fost răstignit împreună cu El*«, așa citim în același capitol 6 al epistolei către Romani. Trăirea în această cunoaștere garantează savurarea binecuvântărilor în părtășie cu Dumnezeu. Taina judecătorilor în viața personală sau în viața unei Adunări locale este: să privim la Domnul Isus și la ce a făcut El la cruce.

Istoria lui Israel învață, că de fiecare dată după moartea unui judecător răul a devenit tot mai mare. Ca urmare, eliberările devin tot mai scurte și mai puțin complete, și caracterele eliberatorilor mai slabe. Această spirală descendentă își are punctul de maximă adâncime în Samson, ultimul judecător amintit în această carte. El moare ca prizonier al dușmanului, pe care el trebuia să-l alunge, și după moartea lui poporul se află încă în captivitate.

Mânia Domnului – versetele 20-21

Când poporul se abătea de la Domnul, aceasta făcea pe drept pe Domnul să se mânie. »*Domnul S-a aprins de mânie*«, am citit deja în versetul 14. Dumnezeu nu este numai trist; El este și mânios. El este sfânt și nu poate tolera păcatul în poporul Său. El dorește să vadă această sfințenie și la poporul Său (vezi Levitic 11, 44-45; 19, 2; 20, 7,16). El nu poate sta în legătură cu păcatul. De aceea totul în Israel trebuie să fie în concordanță cu prezența Sa sfântă. Ce era împotriva acestei sfințenii trebuia dat afară din mijlocul poporului. Dumnezeu nu stă indiferent față de păcatul din viața noastră. El vrea ca noi să dăm afară din viața noastră toate lucrurile cu care El nu poate avea părtașie și la care El nu poate lua parte. Dacă lăsăm ceva din păcat în viața noastră, sau permitem să revină în viața noastră, aceasta înseamnă necredincioșie față de El.

Israel a dezonorat legământul, pe care Dumnezeu l-a făcut cu părinții lui. Părinții lui s-au obligat atunci să slujească Domnului. De trei ori au spus: »*Vom face tot ce a zis Domnul!*« (Exodul 19, 8; 24, 3,7). O dată înainte ca Dumnezeu să dea Legea, și de două ori după aceea. Dar ei au încălcat mereu legământul Său. Nu s-au achitat de obligațiile lor. De aceea Dumnezeu nu mai putea să-i binecuvânteze; El trebuia să-i pedepsească. Dumnezeu nu va mai izgoni dinaintea lor pe popoarele care îi înconjurau, care mai rămăseseră după moartea lui Iosua. Ele vor fi nuiaua Lui de disciplinare. Când Israeliții vor părăsi pe Domnul, ca să slujească idolilor, Domnul îi va da slujitorilor idolilor, ca să le slujească. Acești slujitori ai idolilor vor fi o unealtă în mâna lui Dumnezeu, ca să disciplineze pe poporul Său.

Pus la încercare – versetele 22-23

Dar Dumnezeu a lăsat popoarele dușmane în țară, nu numai ca să disciplineze pe poporul Său. Ciudățenia este, că Dumnezeu folosește aceste popoare și ca să încerce pe poporul Său. Dumnezeu poate prin acțiunea Lui să obțină în același timp mai multe scopuri. Unul din motivele pentru care nu a nimicit complet pe dușmani consta în aceea, că El vroia să încerce pe poporul Său, dacă el va merge sau nu pe calea Domnului.

Nu este greu să rămâi pe calea Domnului, dacă toți cei din jurul nostru fac la fel. Nu există nici un pericol, ca cineva să ne poată duce pe un drum greșit. Acest lucru devine cu totul altfel, dacă locuim în mijlocul oamenilor care nu au pe Dumnezeu în viața lor. Atunci este nevoie de efort mai mare, ca să ne menținem direcția înaintea lui Dumnezeu. Noi trebuie să înotăm împotriva curentului. Dar tocmai în aceste situații putem dovedi, dacă vrem să trăim după cuvântul lui Dumnezeu și spre onoarea Lui. Același lucru este valabil și pentru viața noastră în mijlocul oamenilor care zic că sunt creștini, dar acest creștinism este alcătuit după gândurile lor. Felul în care își îndreptătesc stilul de viață poate uneori să fie foarte plauzibil. Dacă preluăm felul lor de gândire, înseamnă că dușmanului i-a reușit lovitura. Atunci poate să fie o încercare a credinței noastre, să citim ce spune Biblia cu privire la această temă. Dacă ajungem la concluzia că Dumnezeu spune altfel decât fac ceilalți, și noi vrem să ascultăm mai bine de Biblie, atunci am biruit pe dușman. Aceasta este spre onoarea lui Dumnezeu.

Și în Adunare se întâlnesc astfel de situații. Un exemplu avem în 1 Corinteni 11, 17-19. Credincioșii se strângeau cei drept într-o clădire, dar ei nu constituiau o unitate adevărată; între ei erau neînțelegeri. Sunt multe cauze care duc la neînțelegeri. Dumnezeu permite uneori să vină astfel de situații, ca să vadă, cine este credincios Lui și Cuvântului Său. În 2 Timotei 2, 21 avem ceva asemănător. Acolo creștinătatea este comparată cu o casă mare, în care sunt tot felul de vase. Sunt multe vase din materiale diferite și există o diferență între vasele de cinste și vasele de necinste. Totul este alandala. Dumnezeu folosește amestecul vaselor de cinste cu vasele de necinste, ca să facă cunoscut pe primele. Vasele de cinste sunt credincioșii adevărați, care se despart de rău și merg pe drumul pe care Dumnezeu îl arată în Cuvântul Său.

Capitolul 3

Introducere

În acest capitol găsim apariția primilor trei judecători. Despre toți trei citim ceva, care oferă persoanei lor un prestigiu scăzut. Otniel este fratele mai tânăr al lui Caleb, Ehud este un stângaci și Șamgar folosește în luptă o țepușă pentru boi. În general, într-o campanie electorală astfel de oameni nu primesc cele mai multe voturi. Clar este, că oamenii au fost aleși de Dumnezeu și nu de oameni. Această alegere face parte din căile pe care merge Dumnezeu în anumite situații, atunci când strălucirea începutului a pălit. Să privim numai la felul cum a luat naștere Adunarea, cu marii ei apostoli, și să comparăm aceasta cu situația de mai târziu, a decăderii. La început Duhul putea să lucreze cu putere: un răspuns la glorificarea lui Hristos. După ce a pătruns decăderea, și instrumentele devin caracterizate de o oarecare formă de slăbiciune. Luther și Calvin, Darby și Kelly, toți bărbați mari ai lui Dumnezeu la timpul lor, nu ating aceeași înălțime ca apostolul Pavel și apostolul Petru. Și cu toate acestea Dumnezeu a vrut să-i folosească pentru Adunarea Lui, în Reforma din secolul 16 și în mișcarea de trezire din secolul 19. Așa vrea Dumnezeu să folosească totdeauna oameni slabi, limitați, fără renume, ca să elibereze pe tot poporul Său.

Vorbind la modul cel mai general, Reforma a fost eliberarea de sub jugul Romei, al ritualurilor; mișcarea de trezire a fost eliberarea de ortodoxia moartă, de raționalismul din biserica protestantă. Eliberarea, de care astăzi este nevoie, este eliberarea de duhul Laodiceii, de sentimentul lipsei de pretenții față de sine însuși, de plăcerea după spiritualitate fără viață din Duhul. Este vorba de trăire: ce mă face să mă simt bine? Spiritualitatea și sentimentul sunt pe aceeași linie. Lucrurile lui Dumnezeu sunt judecate după gustul nostru și după sentimentele noastre, și nu pe baza Cuvântului lui Dumnezeu. Faptul că acest dușman este astăzi foarte activ nu înseamnă că dușmanii vechi, ritualismul și raționalismul, au fost definitiv biruiți. Acești dușmani vor încerca permanent să pună stăpânire pe poporul lui Dumnezeu. Această stare ne face ca mereu să luptăm cu acești dușmani și să ne ridicăm ca judecători. Vom vedea aceasta în viitor.

Învățarea războiului – versetele 1-2

Versetele 1-6 aparțin capitolului anterior. Ele descriu alte motive, pentru care Dumnezeu a lăsat pe dușmani în țară. Dumnezeu nu face niciodată ceva fără să aibe o țintă. Uneori are mai multe țeluri în gândurile Sale. Cu o anumită lucrare sau cu un anumit cuvânt poate da naștere la lucruri diferite. Scopul final al lui Dumnezeu este glorificarea Lui Însuși în binele și în binecuvântarea oamenilor în general și în mod deosebit a poporului Său. Aici este numit unul din aceste motive, că Dumnezeu, prin prezența dușmanilor, vrea să învețe pe poporul Său să lupte. Când unui om îi merge foarte bine (viața lui decurge cu succes și fără înfrângeri), nu este așa de clar, ce este în inima lui pentru Dumnezeu. Succesul nu înlătură necredințioșia, care este în inimă. Dacă totul decurge excelent, nu sunt exerciții și lupte grele, ca să înveți cine este Dumnezeu și cum te poți folosi de puterea Sa pentru a birui greutățile. Nu este intenția lui Dumnezeu ca noi să fim biruiți de dușman, respectiv de rău, ci ca *noi* să biruim răul în puterea lui. Dumnezeu știe ce este în om, dar prin dușmanii care au rămas, omul va recunoaște și el destul de repede ce este în el. Reacția lui față de rău arată clar ce este în inima lui. Dacă este o relație adevărată cu Dumnezeu, își va căuta scăparea la Dumnezeu, atunci când ajunge în pericol. Ceea ce ia naștere prin necredințioșie (poporul a fost necredincios și delăsător, atunci când nu a nimicuit complet pe toți dușmanii) va fi folosit de Dumnezeu spre bine. Dușmanii care au fost cruțați vor servi generațiilor care nu au luat parte la cucerirea Canaanului, să învețe să lupte pentru binecuvântările dăruite de Dumnezeu. Deoarece erau încă prezenți dușmanii, ei puteau să arate dacă prețuiam țara lui Dumnezeu. Cine are pe inimă ce a dat Dumnezeu, acela nu va permite ca posesiunea să fie luată în stăpânire de dușman. El va lupta pentru ea. Ceea ce a fost luat în felul acesta de sub puterea dușmanului va avea o importanță deosebită.

În viața zilnică este așa. Posesiunea noastră este mult mai valoroasă, dacă noi înșine am lucrat pentru ea! Vom fi mult mai legați de ea. Vom savura această posesiune mult mai intensiv decât aceea care ne-a căzut în brațe. Timpurile de decădere sunt timpuri de luptă, pentru cel care vrea să fie credincios Domnului. În a doua scrisoare adresată lui Timotei, care descrie timpul de decădere din creștinătate, se vorbește de mai multe ori despre luptă (2, 2-5; 4,7). În aceste locuri este chemat fiecare creștin în parte, să rămână credincios în mijlocul decăderii. Lupta descoperă pe cei ce sunt biruitori (vezi Apocalipsa 2 și 3).

În toate acestea trebuie să avem permanent înaintea ochilor, că lupta noastră se duce în locurile cerești și nu este o luptă împotriva cărnii și sângelui. Popoarele care au fost lăsate sunt un tablou al cărnii din noi. Dar carnea nu ne-a fost lăsată, ca să-i slujim, ci ca s-o judecăm. Aceste popoare pot să fie și un tablou al »țepușului în carne«, despre care scrie apostolul Pavel în 2 Corinteni 12, 7. Scopul acestui țepuș nu a fost să împiedice pe apostolul Pavel în lucrarea sa pentru Dumnezeu, ci ca să-l mențină smerit și dependent. Tot așa pot să existe și în viața noastră lucruri, de care am vrea să scăpăm bucuroși de ele, dar pe care trebuie să le purtăm. Acestea nu sunt păcate, căci pe acestea trebuie să le condamnăm. De cele mai multe ori este vorba de lucruri neplăcute, care influențează funcționarea noastră. Dar Dumnezeu a permis aceste lucruri, ca să ne mențină smeriți, și astfel să fim folositori pentru El.

Dușmanii – versetul 3

Dușmanii, care sunt numiți pe nume, sunt: filistenii, canaanii, sidoniții și heviții. Și ținuturile dușmanilor sunt descrise. Fiecare dușman își are câmpul lui de activitate. Filistenii sunt primii, care sunt numiți. Tot așa găsim și în Iosua 13, 1-2. Domnul spune acolo, că a mai rămas mult din țară, care trebuie luat în stăpânire. În enumerarea ținuturilor care nu au fost luate în stăpânire, ținutul filistenilor este numit în primul rând. Filistenii ocupă un loc deosebit printre dușmanii lui Israel. Ei sunt cei mai înverșunați dușmani. Abia când David va ajunge împărat, va supune puterea acestui dușman, dar nici atunci nu va fi complet distrus. Și atunci va rămâne activ, chiar dacă nu va mai domina asupra poporului.

Este remarcabil, că aici nu este numit poporul filistenilor, ci »*cei cinci domnitori ai filistenilor*«. În capitolul 13 al cărții Iosua, pe care l-am amintit, citim în versetul 3 despre aceste cinci căpetenii; acolo sunt numite și localitățile peste care ei domneau. Trei din aceste localități le-a cucerit Iuda în capitolul 1, versetul 18. Dar se vede că nu au procedat radical.

Filistenii constituiau un popor care s-a cuibărit în țară și își revendica drepturi asupra ei. Citim în Exodul 13, 17, că Dumnezeu a scos pe poporul Său din Egipt, și anume »*nu l-a dus pe drumul care dă în țara Filistenilor, măcar că era mai aproape*«. Drumul cel mai scurt spre Canaan ar fi fost prin țara filistenilor. Dar cu toate acestea nu a fost drumul pe care Dumnezeu l-a indicat poporului Său. Dumnezeu avea un alt drum pregătit pentru ei, un drum pe care ei vor face experiențe cu El, și pe care ei Îl vor cunoaște mai bine, și totodată se vor cunoaște și pe ei înșiși mai bine. Filistenii au venit pe un alt drum în țară. Ei sunt un tablou al unui popor care nu cunoaște salvarea din Egipt, cu toate că sunt legați cu ea. Ei vin inițial din Egipt. În Geneza 10, 13 este numit Mițraim, ca strămoș al filistenilor, și Mițraim este Egiptul. Aceasta înseamnă, că atât Israel cât și filistenii au avut a face cu Egiptul. Diferența constă în aceea, că Israel a fost acolo în robie și a fost eliberat de Dumnezeu, în timp ce filistenii erau un popor de nomazi, care într-adevăr au părăsit Egiptul, dar nu au cunoscut niciodată salvarea. Ei nu știu nimic despre experiențele cu Dumnezeu în pustie și de traversarea Iordanului în țara făgăduită.

Filistenii reprezintă oamenii care spun că sunt creștini, dar care nu au viață din Dumnezeu. Ei nu au recunoscut niciodată sincer păcatele lor înaintea lui Dumnezeu și nu au parte de mântuirea prin credința în Domnul Isus. Ei sunt creștini cu numele. Ei sunt oameni, care în așa-zisa lor stare de creștini se lasă călăuziți de sentimentele și gândurile lor. Ei nu sunt ascultători de Biblie. Ei slujesc lui Dumnezeu în felul care li se pare lor cel mai bun. Religia lor este determinată de »*cei cinci domnitori*«. Pe aceștia am putea să-i comparăm cu cele cinci simțuri ale omului. Creștinul cu

numele se lasă călăuzit în serviciile sale divine de ce aude, vede, miroase, simte și gustă, deci exclusiv de percepțiile sale și nu de Duhul lui Dumnezeu, căci nu Îl are. Acest fel de servicii divine se întâlnesc în general în creștinătate. Nimic din ce spune Dumnezeu nu este hotărâtor, ci ce simte omul. Dacă părerea creștinilor cu numele devine decisivă în lucrurile lui Dumnezeu, atunci filistenii au frâul în mână și poporul este prădat de binecuvântarea lui Dumnezeu și de savurarea acesteia.

Cu privire la cel de-al doilea dușman numit aici, canaanii, am spus ceva la studiul capitolului 1 versetul 17. La versetul 5 al acestui capitol voi adăuga unele detalii.

Cel de-al treilea dușman a venit din Sidon. Acesta era așezat în ținutul Așer (capitolul 1, 31). Prin necredințioșia lui Așer a rămas acest dușman în viață și își exercita influența sa. Prin aceasta a început Israel să slujească idolilor sidoniților (capitolul 10, 6). Din profeția cu privire la judecata asupra Sidonului din Ezechiel 28, 21-24 devine clar că Sidon era *»un spin care înțeapă«* și *»un mărăcină aducător de dureri«*. Dumnezeu reproșează acestei cetăți, în Ioel 3, 4-6, că locuitorii s-au îmbogățit cu aurul și argintul Său, și cu aurul Lui au făcut negoț. Dușmanul, pe care îl reprezintă Sidonul, este patima după bogăție. Când lăcomia după bani pune stăpânire pe poporul lui Dumnezeu, ea ajunge ca o plagă, prin care binecuvântările lui Dumnezeu nu pot fi savurate. Legătura dintre lăcomia de bani a Sidonului și durerea pe care Sidonul o pricinuieste poporului lui Dumnezeu din toate timpurile este exprimată foarte clar în 1 Timotei 6, 10. Citim acolo: *»căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință, și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri.«* Aceasta este foarte clar, așa văd eu.

Cu privire la heviți ne vom ocupa la versetul 5.

Ascultarea de porunci – versetul 4

În versetul 22 din capitolul anterior, Israel a fost pus la încercare, ca să se vadă *»dacă vor căuta sau nu să urmeze calea Domnului«*. În versetul 4 găsim un alt punct de vedere, pentru care dușmanii au fost lăsați în țară. Țelul este: *»ca să pună pe Israel la încercare, pentru ca Domnul să vadă dacă vor asculta de poruncile pe care le dăduse părinților lor prin Moise«*. Prezența dușmanilor era deci un test, dacă ei se vor ține de Cuvântul lui Dumnezeu. Pe scurt, în capitolul 2, 22 este vorba de *calea Domnului*, și în capitolul 3, 4 de *Legea Domnului*. Această legătură dintre cale și Lege este exprimată și în Deuteronom 8, 2: *»Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeul tău, în timpul acestor patruzeci de ani în pustie, ca să te smerească și să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimii și să vadă dacă ai să păzești sau nu poruncile Lui.«* Prin calea, pe care mergem, arătăm clar, dacă Cuvântul lui Dumnezeu este etalonul nostru. Pe drumul vieții noastre au loc tot felul de evenimente, la care trebuie să reacționăm, conștient sau inconștient. Prin reacția noastră la acestea lăsăm să se recunoască, dacă ținem seama de Dumnezeu și interesele Lui, sau dacă suntem preocupați cu noi înșine și cu interesele noastre.

În mijlocul neamurilor – versetul 5

Prezența popoarelor, în mijlocul cărora locuia Israel, a fost cauzată de necredințioșia lui Israel în trecut. Dar Dumnezeu nu se mulțumește cu situația existentă. El folosește aceste popoare ca să încerce credințioșia poporului Său. El îi dă în seama rezultatelor neascultării lor, dar El face aceasta, pentru ca ei să înceapă iarăși să întrebe de El. Zi de zi trăiau în mijlocul acestor popoare. Prin aceasta au fost permanent puși la încercare, dacă vor rămâne credințioși Domnului și ascultători de El, și după aceea vor alunga pe dușmani. Prezența lor arăta pe de o parte necredințioșia lui Israel din trecut, iar pe de altă parte era o provocare, să alunge pe dușmanii lor și să ia în stăpânire, ce le-a dăruit Dumnezeu, sau să restabilească ce pierduseră.

Ce reprezintă exact acești dușmani? Sunt puterile spirituale, care caută să influențeze comportarea poporului lui Dumnezeu. Care sunt aceste influențe putem să deducem din înțelesul

numelui lor. Fiecare creștin și orice comunitate de creștini sunt expuși acestor influențe. Vom ceda acestor influențe, ne vom lăsa influențați de acești dușmani, sau ne vom năpusti asupra lor și îi vom bate cu Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta este pentru noi testul în sens spiritual și pentru Israel în sens textual.

● **(Încă o dată) Canaanii**

Cu privire la însemnătatea numelui („negustor”) vreau să fac încă o aplicație, care probabil ne este cunoscută. Uneori ne putem lăsa ușor influențați de acest dușman, fără să știm sau fără să vrem. Nu mă refer la avantajele financiare, despre care am vorbit în capitolul 1. Poți avea avantaje și în domeniul social. Cu un anumit lucru obții o anumită situație. Unii oameni mari ai lumii se prevează de faptul că sunt creștini. Cine vrea să se lingusească pe lângă acești domni proeminenți, va trebui să se dea creștin și să prezinte valori creștine. Bunul creștin devine astfel un articol de comerț. Nu este vorba aici dacă cineva este un creștin adevărat sau poartă numai numele de creștin. În multe cazuri la această întrebare poate numai Dumnezeu să răspundă. Pe mine mă interesează felul de comportare – felul în care se tratează lucrurile lui Dumnezeu.

Nu de mult am citit într-un ziar o ilustrație în acest sens: un anuar al celor mai iubiți predicatori ai președintelui american Bill Clinton. La ce este bun aceasta, m-am întrebat. Dacă tu însuși ești pe această listă, îți va cădea bine, în mod deosebit dacă ești numărul 1 pentru Clinton. Aceasta așează persoana predicatorului într-o lumină bună, și totodată și pe adepții săi. Aceasta aduce câștig. Dacă ești pentru Clinton numărul 1 până la 6, vor veni mai mulți oameni, care vor vrea să se atașeze de tine și de grupa ta. Noi ne identificăm mai bine cu o persoană cu renume, decât cu Hristos cel disprețuit și lepădat. Cum apreciază Dumnezeu valoarea și foloasele unui astfel de anuar, lăsăm pe seama Lui.

● **Hetiții**

Numele lor înseamnă „fii groazei”. Influența lor constă în aceea, că ei insuflă frică oamenilor. Acest dușman caută să reducă la tăcere pe creștini. Arma lui verificată este frica. Multor creștini le este frică să-și deschidă gura și să mărturisească despre Domnul lor! Poate fi vorba de un cuvânt adresat oamenilor nemântuiți, dar și de un cuvânt în mijlocul credincioșilor. De ce contribuie așa de puțini creștini la evanghelizări? De ce așa de puțini copii ai lui Dumnezeu își deschid gura în Adunare, ca să mulțumească lui Dumnezeu, sau să se roage? Frica a pus stăpânire pe poporul lui Dumnezeu. Frica să nu se blameze, să nu-și păteze obrazul. Frică, pentru că este așa de mult preocupat cu sine însuși. Dacă inima este plină de Domnul Isus, frica și timiditatea vor fi învinse, căci din prisosul inimii vorbește gura (vezi Matei 12, 34b). Prezența acestui dușman este provocarea, ca să te ocupi cu Domnul Isus. Atunci îl vei putea înfrânge.

● **Amoriții**

Ei sunt „oratorii”, acesta este unul din multele înțelesuri ale numelui lor. Este un dușman cu totul altfel decât cel anterior. Dar cineva poate vorbi mult, fără să spună cu adevărat ceva. Un limbic folosește multe cuvinte. Sunt creștini, cărora le este frică să spună ceva despre Domnul Isus, dar care pot povesti istorii multe despre valorile creștine. Să privim numai la politica „creștină”! Acest dușman trebuie biruit prin părtașia cu Domnul Isus. Dacă »gândirea lui Hristos« începe să dirijeze lumea gândurilor, atunci „oratorii” vor fi bătuți. Atunci cuvintele primesc conținut și lucrează în ascultători.

• Fereziții

Fereziții înseamnă, printre altele, „cei care guvernează”. Ei reprezintă o clasă spirituală, așezată deasupra poporului obișnuit. Ei sunt oamenii care știu, căci în definitiv au studiat! Cineva care nu a studiat, care nu are un titlu înaintea numelui său, nu poate vorbi cu autoritate. Într-o comunitate în care este valabil aceasta, fereziții sunt șefii. Învățătura Domnului Isus nu a fost primită, pentru că El nu a avut hârtiile, pe care ei le considerau necesare. Putem deduce aceasta din Ioan 7, 15. Și astăzi funcționează tot așa. Cine nu are încheiat un studiu teologic recunoscut, în cea mai mare parte a creștinismului nu este luat în considerare, oricât de bine ar putea să vestească adevărul lui Dumnezeu. Pur și simplu nu va fi ascultat. Acest dușman va fi biruit dacă ascultăm ce a spus Domnul Isus în Luca 22, 25-28.

• Heviții

Heviții constituie contrariul fereziților. Dacă în fereziți am văzut pe „cei care guvernează”, în heviți putem vedea pe „locuitorii satelor”. Acesta este înțelesul numelui lor. Ei sunt oamenii obișnuiți, laicii. Ei nu se îngrijesc de interpretarea Bibliei. Pentru aceasta au pe „guvernatorii” lor, care sunt plătiți de ei. Confortul slujește oamenilor și dacă se mai și plătește pentru el, poți să-ți liniștești conștiința. Mulți creștini consideră plăcut, dacă nu trebuie să poarte responsabilitate și se retrag de la orice activitate.

În 1 Corinteni 12 întâlnim atât pe fereziți cât și pe heviți. În versetele 15 și 16 auzim pe cineva spunând, că el »nu este din trup«. Aici se pare că „heviții” au cuvântul. Cu toate că în aceste versete este vorba de cineva, care este nemulțumit cu locul pe care îl are în trup, vreau totuși să-l aplic la acest dușman. Rezultatul comodității și al nemulțumirii este același, și anume: nu se petrece nimic. Fiecare copil al lui Dumnezeu își are locul propriu în trup (în Adunare) și are voie, chiar trebuie, să-și îndeplinească funcția care o are. Funcția lui slujește spre folosul întregului trup (al întregii Adunări). În versetele 21 și 22 îi auzim pe „fereziți”. Ei fac singuri totul și nu au nevoie de ceilalți. Ei stau deasupra. Amândoi dușmanii vor fi învinși, dacă ținem seama de ce a vrut Dumnezeu (versetele 18 și 24). Dumnezeu vrea ca aceasta să devină vizibil (versetul 27) în Adunarea locală și de aceea acești dușmani trebuie „izgoniți”.

• Iebusiții

Iebusiții încheie coloana. Înțelesul numelui lor, „călcătorii în picioare”, arată rezultatul a tot ce am văzut la dușmanii anteriori. Ei calcă în picioare tot ce este de la Dumnezeu. Ei trântesc totul la pământ. Ei se aseamănă cu câinii și cu porcii din Matei 7, 6. Domnul Isus atenționează pe ucenicii Lui în acest verset, să nu le dea »lucrurile sfinte« și »perlele«, căci le vor călca în picioare și le vor rupe.

În cazul »lucrurilor sfinte« ne putem gândi de exemplu la frângerea pâinii. Aceasta nu este pentru oamenii care nu s-au întors la Dumnezeu, ci exclusiv numai pentru aceia care prin întoarcerea la Dumnezeu și credința în Domnul Isus aparțin Adunării. Necredincioșii nu înțeleg nimic din însemnătatea frângerii pâinii. Ei nu au parte de lucrarea de mântuire a Domnului Isus. Singurul lucru pe care îl pot face cu frângerea pâinii, este s-o calce cu picioarele lor.

În cazul expresiei »perle« sau »mărgăritare« ne putem gândi la adevărurile prețioase care sunt în Biblie cu privire la Adunare și la multele binecuvântări ale celor credincioși. Toate aceste adevăruri nu sunt pentru cei necredincioși, ci sunt destinate credincioșilor. Oamenii nemântuiți nu pot prețui aceste adevăruri scumpe. Ei le batjocoresc și le ridiculizează.

Acest dușman poate fi biruit, dacă luăm seama, ca nici un om nemântuit să nu ia parte la Masa Domnului. Nu trebuie să permitem, ca cineva, care nu are viață din Dumnezeu, să facă slujbe în Adunare. Aceasta este posibil prin exercitarea disciplinării, despre care ne învață Scriptura, printre

altele în 1 Corinteni 5. Aceasta este posibil și atunci când ne ținem de ce este scris în 2 Corinteni 6, 14 până la 7, 1 și în 2 Timotei 2, 16.22.

Căsătoria și adorarea – versetul 6

Dușmanul știe cum poate să-și supună cu succes pe Israeliți. Aceasta îi reușește cel mai bine prin dragoste. El se gândește cam așa: lăsați fetele noastre să se căsătorească cu bărbați din Israel și lăsați fetele din Israel să se căsătorească cu bărbații noștri. După un timp Israeliții vor lua cu siguranță obiceiurile noastre. În cele din urmă vor adora chiar și idoli noștri. Acest fel de gândire s-a dovedit că are succes. Dacă prin ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu nu s-a terminat cu dușmanul, va lua naștere o relație de dragoste, ca va duce la decăderea poporului lui Dumnezeu. Nu poți să te comporți neutral față de dușman. El însuși nu se dă niciodată bătut, și se va folosi de orice ocazie, ca să subjuge pe poporul lui Dumnezeu. Dacă ne simțim bine în societatea lumii, ne vom uni cu ea, cu toate că noi creștinii suntem un popor, care – ca și Israel – ar trebui să trăiască pentru sine, adică despărțit de lume (Numeri 23, 9b; Ioan 17, 17). Următorul pas va fi, că se va sluji idoliilor lumii. Așa se întâmplă deseori: la început mâncat și băut împreună, apoi căsătorie (încheierea de legături) și la urmă adorare în comun. În Numeri 25 și 1 Corinteni 10 citim despre evenimente diferite, dar cu același rezultat. Mâncatul și băutul nu sunt lucruri de sine stătătoare. Ele sunt folosite de dușman, ca să ia naștere contacte. Aceste contacte devin treptat legături strânse până când ia naștere cea mai strânsă legătură și cu cele mai mari consecințe: căsnicia. Pasul următor, aproape de neevitat, este slujirea la idoliilor partenerului de viață.